

**Aurea Rosa id est preclarissiam[!] expositio sup[er]
euangelia totius anni: de Tempore [et] de Sanctis. tam
s[ecundu]m ordine[m] Predicato[rum] q[uam]
s[ecundu]m Curia[m]**

Mazzolini, Silvestro

[Augsburg], 31. Okt. 1510

VD16 M 1750

Sabbato an[te] q[ua]rta[m] d[omi]nica[m] in adue[n]tu Questio. vi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70429)

obiectū illius fidei: qz nihil fuisset si fuisset
falsum, p fuisset tñ ipse actus: qz fuisset actus
p rursus nobilissime. i. fidei.

Quæsi etiā pōt An Joānes exultave
rit motus ab alio: vel p acceleratiōem vsus
rōnis. Et de. iij. q. xxvij. ar. vij.

**Sabbato ante qrtā dñicam
in aduentu Questio. vi.**

Ventur Vtz is super
que sit p bñ dei p aliquā inspira
tionē/possit eē certus q a deo sit
talis reuelatio: Ad h aut dico sic. Ille cui
fit aliq reuelatio oculoꝝ p visionē corpo
rale v l imaginariā v l intellectuāle: p t d ei
autore an sit spūs bonus v l malus hie p tectu
rā p babilē. s. si terminet in leticia mentali
Hoc em signū tradūt fere oēs sc̄i. s. p rō
bñis Anro. qntū ego legerim. et deinde
s. Tho. iij. q. xxx. ar. iij. ad tertiu. Sed h
signū ē p babile tā tū: vt dicit sc̄a Catarina
in dialoꝝ edocta p ch̄m de hac re. z ē fal
sax. qz ē q ad h diabolus figit se āgelū lucē
Rō q h sit signū naturale ē: qz naturalis
appetitio angelica ē nob horrida: reā vere
mur: sicut alia aialia verent cōiter hoīem
qz natura inferoz ad pñtia supioris timet.
Sed angelus malus tanq supb: hoīez in
isto timore relinqt: vt ipse appeat magnus
v ipote q timeat ab hoīe. Bonus aut tanq
charitate plenus hoīem pfortat: vel latēter
interius inspirado: v l exteri⁹ loqndo: aut se
exhibēdo familiarē. Incipit pō bonus a ti
more: et qz rei natura h extigit: et qz vult
hoīem eleuare z attētoꝝ reddere: ad qd
tal p rurbatio valet. Valus aut icipit ab
aliqui leticia non repugnante p dicitō timorē.
sic ea quā facit p pba salutādo: z p cādoꝝ
vestiū aut lucē v l h mōi: vt mentē p inanē
glām eleuet: aut alia causa. Rō autē q h
signū sit p babile ē: qz talē leticia mentalē
diabolus absolute pcurare p t p phāstama
ta. leta q possit imprimere. i. deducere ad
phāstasia p motū spiritūū: z etiā possit eā
pcurare supposito suo sine peruerso: quia
ipsam ad illū pōt ordinare: vt. s. mediāte
tali leticia ducat hoīez i errorē. Pōt etiā
tal de eodē hie p tecturā necessariā et de
mōstratiua (vt ita dixerim). i. amorē p rō

tis: vt dicit sc̄a Catarina vbi s. et iudicium
v l lumē intellectus: vt colligit ex serō Tho.
Rō hōz ē: qz si qd est qd diabolus absolute
possit: illud ex supposito nō pōt si repugnet
sini suo. qz nullus p t velle ea q sc̄t repugnē
suo volūto pncipal: cuiusmodi ē su⁹ finis.
Igitur cū diabolus intēdat auertere hoīem
a deo: diabolus nihil p t facere p qd hō sp. p
moueat i deū. Igitur hoīem puocare nō pōt
ad displicētā de p tīs inqntū sūt offensa
dei: nec ad amorē p rursus. Et iō bñ dicit s. Ca
tarina ex doctrina ch̄i iesu: qz qñ mēs p
visionē sentit se amore p rursus ap tōri succē
sam: hoc ē infallibile signū q aia a suo spō
so visitata sit. Nō pōt etiā diabolus reucla
re aliq hoī pfortādo lumē ei⁹ ex supposito
tōe sui finis: s. hoc possit absolute: qz in
tēdit hoīes fallere z iducere in errorē: aut
repugnāt pfortare lumē intellectus. Quid
diabolus manifestat aliq hoī mouēdo z o
dinādo phāstasmata. et vt dicit s. Tho. i. q.
di. vij. q. j. ar. ij. etiā illūmādo lumē for
tior ipa phāstasmata: vt. s. inde hō meli⁹
sciat dubitare z iducit i aliq q d iudicare
nesciat: nō aut manifestat pfortādo lumen
intellectus: vt ipse dicit in. j. p. q. iij. ar. j. Et
ipse etiā pcludit. ij. q. clxxj. ar. ij. q. p pbe
s. z certi nō sint de his q instinctu qdā. i. per
cordis ispiratiōez cogitāt vtz sint a dō v l
a p rō suo spū: tñ de his q pphetice cogit
scūt. i. p manifestā reuelatiōez: sūt certissi
mi. qd hinc dicit patere: qz inde Abzāā mō
uebat ad filiū occidēdū. qd nō fecisset nisi
fuisset certissim⁹. Et h iō: qz vt ibi dicit: ma
ior ē certitudo q ē p lumen diuīnū qz q ē p
lumen naturale. Sed hñs sciam: p certo
scit se hie. q hñs pphetiā p lumē diuīnū:
m lto magis ē certus hie. Vñ z Aug⁹. dicit
vj. p. qm f sua dicebat discernere se: nescio
q sapore: quē p bñs expmere nō potest
rat qd intēset int deū reuelatē z aiam suā
am somniantē. Sed p dicitur. Nā si tal
eēt certus de aliq reuelatiōe q illud esset a deo:
sciret etiā qd qz cogitaret z nō deo reue
lāte esse a sua cogitatiōe. sic si cogitō certe
oēm ciuē Bononiensem: cogitō etiā certe
oēm nō bononiensem nō ē bononiensis. S. z
h est falsū. qz Bre. sup. Ezech. dicit: q p pbe
sc̄i dñi aliqñ p sultū: ex mag vsu pphetiā
di qdā ex ipū suo pferūt. z se h ex pphetiā

De questiōibus super euāge.

spū dicere suspicant. Et huius exēplū est d̄
Nathan: q̄ cōsulere David an fabricare
deberet tēplū d̄no: dixit q̄ sic. qz d̄ns cum
eo erat: vt pater. s. Paral. ca. xvij. Sed tñ
post admōit̄a deo reuocauit. So. San
ctus Tho. vbi s̄. d̄r: q̄ p̄bū Greg. nō itel
ligit de his q̄ cōḡ tunc p̄pheteis: q̄ in
stinctū q̄ ē d̄d̄ ip̄fectū i genere p̄phete.
Queri p̄t̄ Vtrū baptis̄m̄ Joānis sic
esset baptis̄m̄ p̄nie q̄ gr̄as p̄ferret. Vide
ij. q. xxxvii. art. ij.

Dñica quarta in aduentu Questio. vij.

Veritur Vtrū christus
debuert talē hie p̄uentionem
extra desertū z sine aspo victu
et vestitu: vt Joānes videt̄ sanctior et
ch̄is eē: Ad hoc at̄ dico sub vna cōclusiōe
et vno r̄sūo corollario sc. Ch̄is debuit
p̄uersari inf̄ hoies fm̄ illud Baruch. iij.
Post hec in terr̄ visus ē: z cū hoibz cōuer
sat̄ ē. Et taliter cōuersari vt mediocre vi
tā in cibo z potu z dormitiōe z vestitu du
ceret: fm̄ illd̄ p̄nt̄. Quā gelij Vedit̄ vestit̄
stetit zc. Nā q̄cūq̄ opaf̄ vt p̄gruit suo fi
ni: opaf̄ vt debet. qz vnaq̄q̄ opatio z res
p̄gruere d̄bet suo fini: cū a fine trahat̄ rō
eoz q̄ sūt ad finē. sic a secare trahit̄ rō q̄re
ferra ferrea sit z d̄rata. sed ch̄is cōuersan
do cū hoibz z talit̄ vt dictū est p̄uersando
opabat̄ vt suo fini p̄gruebat. Hoc aut̄ pa
tet p̄no: qz venit vt ip̄semet d̄r Lu. iij.)
euāgelizare regnū dei: et testificari p̄tati
diuinoz: vt dixit ip̄se Pilato, sed h̄ facere
nō potuisset si sp̄ fuisset in deserto: nisi for
teraro z h̄ ad paucos. Sec̄do: qz venit tal
liter q̄rere ouē pditā: vt ēt̄ p̄lat̄ z p̄dica
tozibz vicē ei⁹ gerētibz daret seip̄m formā
fm̄ quā q̄rere deberet. Sed h̄ cōueniēter
nō fecisset: nisi q̄rēdo nos supra fontē se
disset lassus ex itinere: ex calore: ex fame:
ex siti: ex anxietate n̄re salut̄. vñ fm̄ Lbry
solt. h̄ in eodē loco manēdo possz ch̄is ho
mines ad se trahere vt ei⁹ p̄dicatiōez au
dient: non tñ h̄ fecit: p̄bēs nob̄ exēplū vt
pambularem⁹ z req̄rerem⁹ p̄ures: sic pa
stor ouē pditā. Tertio: qz venit n̄ solū re
trahere nos a pct̄o: sed p̄ncipal̄ vt indu

ceret nos ad amorē z amicitia z familia
ritatē cū deo. Sed h̄ p̄uenientissime fa
ctū est: eo familiariter cōuersante z discū
bente cū pct̄oibz. qz vt d̄r Aug. nulla ma
tor ad amorē inuitatio q̄ p̄uenire amare.
Et vt d̄r Amb. nihil est nature tā infertū
q̄ diligētē se diligere. Quarto: et hec ē
rō sc̄ti Tho. iij. q. clx. ar. ij. Nam venit vt
esset dux z p̄ceptor: oim ch̄ianoz: quē de
beret a d̄re z seq̄: fm̄ illud Esa. Ecce tes
tē p̄p̄tis dedi eū: ducē z p̄ceptorē gentibz
Sed nō p̄t̄ eē oim dux: nisi eū oēs possz
sent imitari. Igit̄ q̄ntū ad exteriorē p̄uer
sationē debuit maioris austeritat̄ appē
re q̄ Joānes. z p̄sequēter Joānes debuit
esse maḡ in opinione q̄ esset ch̄is: z ma
xime accidentibz alijs q̄ dicent̄. S̄z p̄
missa. Nā q̄cūq̄ est de⁹: decet eū vita so
litaria. qz fm̄ p̄m. j. Pol. qui p̄uersat̄ so
litarie: aut ē bestia. s. ex seuitia: aut de⁹: s̄
ex amore p̄tēplade p̄itaz id facit. Vñ d̄r
Dan. ij. Except̄ d̄ns q̄z non est cū hoibz
cōuersatio. Sol. Qui nō est de⁹ pur⁹: sed
est etiā hō h̄ns suā deitātē publicare: de
bet p̄uersari vt dicit̄ est. Sec̄do. Nā q̄cū
qz habet ducere vitā p̄tēplatiuā: habet cō
uersari solitarie. qz ad h̄ maxie p̄fert solit̄
tudo: fm̄ illd̄ Osee. ij. Ducā eā in solitu
dinē z loqr̄ ad cor ei⁹. Sed ch̄is debuit
ducere vitā p̄tēplatiuā: qz ista est p̄fectis
sima: fm̄ illd̄: Maria optimā p̄tēz elegit.
Sol. Vita p̄tēplatiua est p̄fectissima: nō
simpl̄: sed inter vitas (vt ita dicā) simpl̄
ces z puras. sed p̄fectissima simpl̄ ē m̄
pta ex p̄tēplatiua z p̄ctica: q̄ q̄s p̄tēpla
ta tradit̄ alijs p̄ p̄dicatiōe: ducēs etiā ho
los in vitā p̄tēplatiuā. Iste em̄ p̄supponit
p̄tēplatiōis abundantia. qz tūc p̄fectū est
vñ quodq̄ q̄n p̄t̄ facere sibi s̄le. Tertio
Nam q̄cūq̄ habet initiū dare p̄silijs z re
ligionū formā instituere: n̄ debet cōem vi
tam ducere: sed paup̄erē. Sed ch̄is fuit
h̄mōi. So. Sicut d̄r s. Tho. in. ij. pte. q.
xl. vbi de oibz ist̄z diffuse loquit̄. Vedit̄
ocē vitā in victu z vestitu ducere p̄t̄ ha
bens z non h̄ns diuitias. Ideo ista simul
stant: Ch̄im dedisse religionūz formā: et
nō habuisse austeritatē Joānis.

Queri etiā p̄t̄ Vtrū conueniens fue
rit Joāne baptizare Vide. ij. q. xxxvij.
H s